

— Ποτέ... όχι, όχι!
 — Γιατί;
 — Γιατί θα βρεις ειδικαία έτσι να με σκοτώσης. Γιατί δεν καταβαίνεις εσύ;
 — Αδύνατον. Δεν έχω όρεξη να μου φυτέψης καμιά σφαίρα στο κρανίο, γιά να πιάη το χουσαφι διζό σου.
 — Δεν θα το κάω, μα τόν 'Ιησού Χριστό!
 — Δεν σέ πιστεύω, σύντροφε.
 — Τότε, τί να κάνουμε; Λέν πρέπει ν' αφήσουμε το χουσαφι αυτό στον Κουζίλο.
 — Αυτό ν' αφήγεται.
 — Στάσου, βοήθα!...
 — Τι;
 — Να φέξουμε κλήρο, ποιός θα κατέβη στο γρομεύ. Λέγεται:
 — Λέγεται...
 'Εφρίξαν άμείως κλήρο κα' έπρεσε στον 'Ορόκη να κατέβη μ' ένα σχοινί στην άβυσσο.
 — Χωρίς να χάσουν πιά καυρό, οι δυο τυχοδιώκτες έβλυσαν τις τρυχιές των άβυσσων των, τις έβλεξαν διπλές κα' έδεσαν τη μιά άκρη σ' ένα δέντροκι πού υπήρχε πιά στο χείλος της άβυσσου. Με την άλλη άκρη δέθηκε, κάτω άπ' τις μασχάλες, ο 'Ορόκης.
 — Έμπρός! Κατέβαινε γρήγορα, τού είπε ο Βαράγιας, στα μάτια του οποίου έλαμπε ο πυρετός της άπληστίας. Μόλις πάρεσε το χουσαφι, θα σέ τραβήσω άμείως άπάνω.
 — Μου δοκίμασε πώς δεν θα έπιβουλεύθης τη ζωή μου;
 — Σου τ' δοκίμασα.
 'Ο 'Ορόκης άρχισε να κατεβαίνει στην τρομερή άβυσσο, πιανόμενος με τ' άχρια άπ' τις έξοχες του βράχου.

'Ο Βαράγιας τόν παρακολούθησε από πάνω, άφροντας λίγο-λίγο το σχοινί.
 'Επ' τέλος, ο τυχοδιώκτης ξήρασε σ'όλο μέρος πού βρισκόταν ο άγκυράς του χουσαφιού.
 'Ήταν μισήνυχτα στον ιδρωτά άπ' τη συγκάνη καί την αγωνία του.
 Άρπαξε τόν μεγάλο βούλο τού χουσαφι στην άγκυλά του καί φώναξε στό Βαράγια:
 — Έμπρός, σύντροφε! Τράβα το σχοινί γρήγορα. Ζυγίζει ένα σωρό οκάδες το χουσαφι. Κάνουμε την τήχη μας.
 'Ο Βαράγιας άρχισε να τραβήη αγά καί προσεχτικά τόν σύντροφό του πρós τ' άπάνω.
 'Όταν όμως ο 'Ορόκης ξήρασε ως πέντε-έξη σπιθιάς κάτω άπ' το χείλος της άβυσσου, ο σύντροφός του σταμάτησε άπότομα να τραβήη το σχοινί.
 — Γιατί σταμάτησες; ρώτησε άσπιδαιώντας άπ' την κούρασι ο 'Ορόκης.
 — Κοιράστρα, διάβολε! Με τó χουσαφι πού βαστάς, είσαι πούλν βαρύς. Δώσε μου τó να ξελαφοώσης λίγο.
 Καί συγχρόνως άπλώσε τ' άχρια του κάτω από τόν γρομεύ.
 — 'Όχι, όχι, φώναξε ο 'Ορόκης. Δεν σου τó δίνω.
 — Γιατί;
 — Γιατί, άν σου τó δώσω, θα κόψης τó σχοινί καί θα πέσω στον γρομεύ, όπου θά γίνω κομμάτια.
 — Άν ήθελα να σέ ξεπυροδέγω, θα τó ελγα κάνει αυτό.
 — Ναί, αλλά θάγανες έτσι καί τó χουσαφι.
 — Κοιτάμαρες. Δώσε μου έδώ τó χουσαφι, γιά να σέ τραβήξω έπάνω εύκολότερα...
 — 'Όχι, ελπα, δεν σου τó δίνω.
 — Κι' ένώ δεν σέ τραβάω έπάνω.
 — Ά, έτσι, δολοφόνε!... Θές να με ξεκάμης; 'Εστω...
 Άλλά θα χάσης καί τó χουσαφι.
 — Θα μου τó δώσης.
 — 'Όχι, δεν θα σου τó δώσω.
 — Θα κόψω τó σχοινί.
 — Κόψε το, άρχειε.
 — Θα πέσης στην άβυσσο καί θα γίνης χίλια κομμάτια.
 — Προτιμώ να κομματισθώ, παρα να σου δώσω τó χουσαφι, παρά να σέ πληρώσω γιά να με δολοφονήσης, κανάγια, σκύλας μάνας γυνέ, λέτρα του Μεξικού, άγορμι φωκαλέο της ζούγκλας...
 'Η θέσας τού 'Ορόκη ήταν κορώμη.
 Κρύος ιδρωτάς έστρεψε άπ' τó μέτωπό του. Τó σχοινί πού περιέβαλε τις μασχάλες του, τόν έκοβε φρενιά.

Μολοταυτα, δεν έννοουσε ν' αφήση τόν άγκυρά του χουσαφιού, τόν όποιο κρατούσε σφιχτά στην άγκυλά του, όπως κρατεί ο έραστής την άγαπημένη του.
 'Ο δυστυχος τυχοδιώκτης καταλάβαινε καλά, πώς η ζωή του κρεμόταν άπ' τ' άχρια τού άχρειου Βαράγια. Ήξερε όμως επίσης πώς έτσι κα' άλλωώς, ήταν χαμένος.
 Άν δεν έδινε τó χουσαφι, ο Βαράγιας θάζοβε τó σχοινί καί θα τόν άφινε να πέση στο βάραθρο. Μά κα' άν τού τó έδινε, τó ίδιο θα γινότανε. 'Ο άπληστος τυχοδιώκτης θάζοβε πάλι τó σχοινί, γιά ν' απαλλαγη άπ' αυτόν καί να πη κορώμη μαζί του τόν θησαυρό.
 Το πρωτιότερο λοιπόν ήταν να μη δώση τó χουσαφι.
 Κι' άν ο Βαράγιας τόν δολοφονούσε, θα έτιμωρείτο σκληρά, χάνοντας τόν θησαυρό, ο όποιός θα καταρριβούσε στα άπαισια βάθη της άβυσσου.
 Βλέποντας την αγωνία τού 'Ορόκη ο Βαράγιας, βλέποντας ότι ο άγκυράς τού χουσαφι ήταν έτοιμος να καταρριβηθη άπ' τ' άχρια του, κατέληξε άπο άγωνιόδη άντομονηρία καί τού φώναξε:
 — Γιά τελευταία φορά σου λέω: Δώσε μου τó χουσαφι.
 — 'Όχι, μαζέμασε ο 'Ορόκης.
 — Θα κόψω τó σχοινί. Το δοκίμασα στον 'Ιησού Χριστό!
 — Κόψε το.
 'Ο Βαράγιας τράβηξε άποφαστικά τó μαχαίρι του.
 'Ο 'Ορόκης τόν παρακολούθησε καί τόν άφρονε.
 — Δοκίμω, μου δίνεις τó χουσαφι ή όχι; ούθαζε ο τυχοδιώκτης.
 — 'Όχι, άποκρίθηκε ο 'Ορόκης, καί τ' άφρονε τόν Βαράγια να πεθάινε τόν χουσαφιού του. Τότε τ' άφρονε τόν Βαράγια να πεθάινε τόν Βαράγιας άρχισε να κόβει τó σχοινί, πού τόν σύντροφό του.

— Τότε τ' άφρονε τόν Βαράγια να πεθάινε τόν χουσαφιού του.
 — Άν σου δώσης τó χουσαφι, θα σου χάρισω τη ζωή.
 — 'Όχι, δεν θα σου τó δώσω.
 — Έχω κόψει τó σχοινί ως τη μέση. Λίγο ακόμα καί π'ς κατά διαβόλου. Δώσε μου τó χουσαφι να γλυτώσης.
 — 'Όχι.
 — Θές λοιπόν ν' αφήσης τ' άχρια σου έδώ πάνω;
 — Ναί, σκύλε, δολοφόνε, ναί!...
 'Ο Βαράγιας έτρεψε άπ' τόν θυμό του.
 Τόν έπνιγε ή λύσσα.
 Άν μπορούσε, θα έξερίζε τόν 'Ορόκη με τ' άχρια του.
 Γιά μα στιγμή καλύτερα προστάθηκε να τó σχοινί τó κρατιόσθαι.
 νιο στα δύο με τó μεγάλο του μαχαίρι. Μά δεν μπόρεσε να τόν φτάση.
 Πλησίασε τότε πάλι τó σχοινί, τó όποιο — όπως είπαμε — είχε κόψει ως τη μέση, στήριξε την κόψη τού μαχαφιού του σ' αυτό καί έπεσε στον 'Ορόκη, πού τόν κόπταξε με μάτια γοητευμένα:
 — Θα μετρήσω ως τ' ά τρία. Άν σ' τó διάστημα αυτό δεν μου δώσης τó χουσαφι, θα κόψω τó σχοινί, χωρίς άλλη κοδέντα, μα τις ψυχές των τρογόνων μου. Κακό ινδικό βόλι να με χτυπήση, άν δεν κάωω β.π. λέω...
 'Ο 'Ορόκης δεν άπάντησε.
 — Ένα!... φώναξε ο Βαράγιας.
 'Ο 'Ορόκης σιωπούσε.
 — Δύο!...
 Τοιμωδιά δεν έβγινε άπ' τ' άσφιχτά κλεισμένα χείλη τού τυχοδιώκτη.
 'Ο Βαράγιας περιέμενε λίγα δευτερόλεπτα. Έλπίζε πώς ο 'Ορόκης θα φοβόταν, θα λιπόταν τη ζωή του καί θα υπέκυπτε. Βλέποντας όμως τó πείσμα του, έφρένασε. Καί σφιγγοντας τ' άχρια του με μακία έδρανήθη, σάν θηρέο πού τó πνίγουν:
 — Τρία!...
 Μά άπ' τó στόμα τού 'Ορόκη δεν βγήκε άχνα.
 Λυσώοντας τότε ο Βαράγιας, έκοψε περα-περα τó σχοινί πού συγκρατούσε τó σύντροφό του.
 (Ακολουθεί)